

Moje iskustvo poroda

(Esej)

Iva Glavaš

Hrvatska komora primalja

Sažetak: U ovom eseju opisala sam osobno iskustvo poroda na kojem mi je kao primalja bila moja majka. Kada sam saznala da sam trudna, nakon nesagledive sreće, prvi dogovor je bio da na mome porodu nikako neće biti moja mama. Igrom slučaja u rodilište sam stigla kada je u smjeni bila baš ona. U radu osim majčine uloge tijekom moje trudnoće, opisujem koliko mi je značila osobna bliskost i povezanost s primaljom tijekom poroda te kako su ti čimbenici utjecali na moje iskustvo poroda. Kada se sjetim svog poroda, sjetim se ljubavi, pažnje i sreće koje sam osjećala u tim trenucima.

Ključne riječi: porod, primalja, majka, žena, baka, podrška

Ja sam Iva Glavaš i imam 27 godina. Prije nepuna dva mjeseca rodila sam djevojčicu Ani.

Moja mama je primalja. Priče o porodima i trudnoći bile su svakodnevne priče u našoj kući otkad znam za sebe. Kada sam saznala da sam trudna, nakon gomile emocija i sreće, prvi dogovor je bio da na mome porodu nikako neće biti moja mama. To smo se obje složno dogovorile.

Mama je bila sa mnom na svakom pregledu u trudnoći. Propustila je jedino pregled kada smo saznali da je beba djevojčica, zbog čega sam je još danima nakon pregleda morala uvjeravati da je doktorica stvarno rekla da je curica i da može početi kupovati roza robicu.

Otkako sam ostala trudna odjednom sam s mamom imala puno više zajedničkih tema za razgovor. Prvo mi je davala savjete vezane za prehranu u trudnoći, pričala mi kako napreduje beba iz tjedna u tjedan, kakve me promjene očekuju i kada. Ja sam imala sve više pitanja, a ona mi je spremno odgovarala na svako. Kako se trudnoća bližila kraju, tako smo sve više pričale o porodu i dojenju.

Razgovori s njom pripremili su me za sve što me čekalo i smirivali me tijekom svega što sam prolazila. Sada sam svjesna da je ona bila moja primalja od prvog dana trudnoće. Stalno mi je iznova ponavljala da je porod prirodan proces i da je ženino tijelo dovoljno snažno da vlastitim naporima iznese trudnoću do kraja. Ponavljala mi je da je priroda apsolutno sve savršeno posložila kako treba biti i da se treba samo prepustiti i vjerovati u snagu svoga tijela. Objasnila mi je da su svaka kontrakcija i svaki trud dragocjeni znak tijela da si korak bliže upoznavanju s djetetom, a ne nepotrebno mučenje i bol. A najviše puta mi je ponovila da je porod aktivno stanje koje traži aktivnost i angažiranost žene koja rađa. Sada znam da su me ti razgovori i savjeti moje primalje najviše pripremili za porod.

U rodilište sam došla s trudovima kada je moja mama bila u smjeni. Iako smo prešutno već izmijenile početni dogovor, ipak je dolazak u rodilište u njezinoj smjeni bio još jedan znak da me ona treba poroditi. I to je najbolji znak koji sam mogla dobiti. Sada znam da ženi dok rađa treba

osoba od povjerenja, osoba koja će djelovati smirujuće na roditelju i istovremeno je osnaživati, a meni je to bila upravo primalja. Svako „Bravo, Iva“ bilo mi je znak sam na dobrom putu i dalo mi je snagu da izdržim sljedeći trud. Masaža leđa malo je umanjivala bol, a svako umanjivanje boli, čak i malo, tada puno znači.

Tijekom poroda osjećala sam se jako sigurno. Znala sam da ako mi smeta previše svjetla da to mogu slobodno reći i da će prigušiti svjetlo ili da će otvoriti prozor ako mi je prevruće. Mijenjala sam položaje kako mi je odgovaralo, pričala kada mi se pričalo, a u trenucima kada sam željela tišinu, bila je tišina. Ispunjavanje tih malih želja bilo je dragocjeno za moje raspoloženje pa sam svu svoju snagu mogla usmjeriti na to da što prije na ovaj svijet stigne moje dijete.

Danas kada se sjetim svog poroda, sjetim se ljubavi, pažnje i sreće koje sam osjećala u tim trenucima. Zbog toga smo iznimno zahvalna i sretna, a to mogu zahvaliti svojoj primalji.

Hvala, Biba!

